

Arrest

nr. 145 017 van 7 mei 2015
in de zaak RvV X en X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 14 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt. Deze beslissing werd op 18 december 2013 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 14 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt. Deze beslissing werd op 18 december 2013 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 februari 2014 met refertenummers X en X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Mr. T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart de Kosovaarse nationaliteit te hebben en van Roma-origine te zijn.

Op 20 april 2009 diende verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 26 april 2010 nam de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen die beslissing stelde verzoekster op 27 mei 2010 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 12 augustus 2010 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet). Bij beslissing van 16 augustus 2011 werd deze aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond bevonden. Op 23 september 2011 diende verzoekster tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 25 januari 2011 weigerde de Raad bij arrest nr. 54 867 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster.

Op 14 februari 2011 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die op 14 maart 2011 onontvankelijk werd verklaard daar in de aanvraag de identiteit niet werd aangetoond conform artikel 9ter, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet.

Op 24 maart 2011 ontving verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 25 maart 2011 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 29 juli 2011 werd deze aanvraag onontvankelijk bevonden.

Op 27 april 2011 diende verzoekster opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 16 mei 2011 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 8 juni 2011 diende verzoekster en haar dochters B.H, B.FI, B.S, B.Fa, B.A. (minderjarig) en schoonzoon V.L een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 23 juni 2011 verklaarde de gemachtigde deze laatste aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk. Verzoekster en haar voormelde dochters en schoonzoon werden in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie

Op 8 november 2013 stelde de ambtenaar-geneesheer een advies op in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ingediend door verzoekster op 8 juni 2011.

Op 3 mei 2012 dienden verzoekster en haar dochters een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 14 november 2013 nam de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ingediend op 8 juni 2011, ongegrond werd verklaard.

Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“ Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.06.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :
(...) ”*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 23.06.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor B.F. (...) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 08.11.2013 in gesloten omslag)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf".

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen."

Op 9 december 2013 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 9 december 2013 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad, gekend onder het rolnummer 148 381.

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoekster op 2 januari 2014 een verzoekschrift heeft ingediend met het oog op de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de beslissing van 14 november 2013 waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond wordt verklaard en op 9 januari 2014 een nieuw verzoekschrift indiende dat evenzeer bedoeld is om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van voormelde beslissing te verkrijgen. *In casu* dient dan ook te worden verwezen naar artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften."

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen met rolnummers 147 964 en 148 378 van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting geeft de raadsman van verzoekster aan dat het wenselijk is dat het beroep wordt beoordeeld op basis van het laatst ingediende verzoekschrift, zijnde het verzoekschrift ingediend op 9 januari 2014 in de zaak met rolnummer 147 964. Er wordt aangestipt dat beide verzoekschriften toch identiek zijn.

Overeenkomstig voormelde bepaling wordt verzoekster derhalve geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer 148 378.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsplicht, zoals geformuleerd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Daarnaast voert zij de schending aan van artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007).

Zij licht dit middel toe als volgt:

"Volledig ten onrechte krijgen verzoekers een weigeringsbeslissing omtrent de aanvraag tot machtiging van verblijf om medische redenen, conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken o.a. geformuleerd is als volgt:

"Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (...).

Uit het medisch dossier blijkt dat de beschreven aandoening actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Aangaande de depressie dient gesteld dat ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf een dergelijke aandoening zijn beloop kent over enkele maanden en spontaan evolueert in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Daarenboven wordt deze aandoening inmiddels reeds gedurende meer dan twee jaar behandeld door middel van psychotherapie en psychofarmaca hetgeen actueel zou moeten geleid hebben tot genezing of alleszins tot een status van voldoende zelfredzaamheid om normaal te functioneren.

Het risico op suicide is van louter speculatieve aard. Aangaande de hypertensie wordt in de attestaties aangevoerd dat deze zijn oorsprong kent in onderliggende stressfactoren deels ten gevolge de onzekere verblijfssituatie welke maar kan veranderen indien hierover in deze of gene zin een beslissing wordt genomen.

Daarnaast dient de eerste stap in de behandeling van hypertensie een zoutbeperking te zijn, er zijn geen aanwijzingen dat dit in casu niet zou volstaan. Van de overige opgesomde aandoeningen is de graad van ernst niet van die aard om ze in dit advies te weerhouden en ze hoeven evenmin een behandeling. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst."

Dat deze beslissing evenwel strijdig is met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. "

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken van mening is dat verzoekster geen enkele behandeling behoeft aangaande haar medische/psychische problematiek.

Het dient evenwel benadrukt te worden dat haar behandelend geneesheer, al op 20 april 2012 gesteld heeft:

"Huidige evolutie:

hierbij bevestig ik dat bovengenoemde patiënte (B.F.) zich regelmatig aanbiedt met een uitgebreid klachtenpatroon (zowel somatisch als psychisch). Het geheel van de gezondheidsproblemen blijven dezelfde, zoals hieronder nog eens opgesomd.

Alle klachten zijn te wijten aan een onderliggend stressprobleem. Dit probleem is vooral aan exogeen problemen te wijten. De oorlog blijft haar als een verschrikking achtervolgen.

Huidige medicatie geeft een vorm van stabiliteit en leefbaarheid, doch zonder zal zij terug ontsporen.

Zelfmoord gedachten zijn dan aan de orde. Relativeren is er niet meer bij.

Toekomstperspectief:

Een levenslange behandeling, ondersteuning en opvolging medisch zal nodig zijn. Het familiaal kader rond haar zijn het eerste en een zeer essentieel vangnet. Wegblijven van de plaats van onheil zal ook moeten voorzien worden."

Vervolgens, op 22.11.2013 stelt de behandelende nefroloog :

"Bovenvermelde patiënte kwam op 18.11.2013 op controle raadpleging.

Zij lijdt aan ernstige arteriële hypertensie, waarvoor ze in behandeling is bij de huisarts en de nierspecialist.

Om deze reden komt ze elke 3 maanden bij één van beiden op consultatie."

Op 23.12.2013 stelt de behandelend geneesheer:

"patiënte kan niet terug naar land van herkomst. De opgelopen trauma's zijn zo ernstig dat ze dat niet mag aangedaan worden. Mensen op deze manier behandelen is medisch en menselijk onverantwoord.

Zij kan dit niet aan. Tevens is patiënte nu meer dan 2 jaar depressief, dus spontane genezing zonder medicatie is niet mogelijk, daar zij onder medicatie zelfs geen verbetering van haar toestand.

Dus het is over duidelijk dat zij niet in de mogelijkheid is om voor zichzelf te zorgen.

De hypertensie al dan niet voor vloeiend uit het stressgebeuren heeft ondertussen wel meer en meer lichamelijke weerslag gegeven (zie verslag oktober 2013) onder andere proteïnurie en linker ventrikelhypertrofie. De medicatielijst is nog uitgebreid."

Dat deze beslissing van de geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken zeer vreemd is en manifest in strijd met het standpunt van de geneesheer van verzoekster, en zelfs manifest in strijd met de realiteit: het is een feit dat verzoekster medicijnen neemt, zoals blijkt uit het medisch verslag.

Wanneer nu de geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat "ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin" schendt dit alvast de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen, omdat dit in strijd is met het medisch attest, waarin uitdrukkelijk vermeld wordt dat verzoekster medicamenten dient in te nemen.

Daarnaast dient benadrukt te worden dat dit in strijd is met artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980: gezien het standpunt van de geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken volledig in tegenstrijd is met het standpunt van de behandelend geneesheer, had de geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken bijkomend ad vies moeten inwinnen van een deskundige, teneinde opheldering te bekomen, zeker gezien het feit dat de geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs van mening is dat er geen behandeling vereist is...

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekers.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en het feit dat het aangehaalde medische probleem niet kon worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van dat artikel. De beslissing verwijst naar het verslag van de arts-adviseur van 8 november 2013 dat onder gesloten omslag bij de beslissing werd gevoegd en stelt dat de medische elementen voor verzoekster niet konden worden weerhouden. Vervolgens wordt gesteld dat derhalve uit het voorgelegd medische dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft, en dat bijgevolg niet bewezen

is dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoekster inhoudelijk kritiek levert op de motivering van de bestreden beslissing, voert zij in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Aangezien de Raad bij deze wettigheidstoets bovendien enkel gegevens mag betrekken die voorlagen op het moment van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*), kan geen rekening worden gehouden met de medische attesten van 22 november 2013 en 23 december 2013 die verzoekster in het verzoekschrift citeert en als bijlage daarbij voegt, aangezien deze dateren van nadat de bestreden beslissing werd genomen, zoals verweerder in de nota terecht opmerkt.

Verzoekster voert aan dat het advies van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken zeer vreemd is en manifest in strijd met het standpunt van de geneesheer van verzoekster en manifest in strijd met de realiteit, nu onder meer uit het medisch verslag blijkt dat verzoekster medicijnen neemt. Stellen dat verzoeksters aandoening ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf zijn beloop kent over enkele maanden en spontaan evolueert in gunstige zin, zoals de arts-adviseur doet, schendt volgens verzoekster de motiveringsplicht, omdat dit in strijd is met het medisch attest waarin uitdrukkelijk wordt vermeld dat verzoekster medicamenten dient in te nemen. Verzoekster stelt verder dat de arts-adviseur overeenkomstig artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 bijkomend advies had moeten inwinnen van een deskundige, gezien zijn standpunt volledig in strijd is met dat van de behandelend geneesheer en hij zelfs meent dat er geen behandeling vereist is.

De arts-adviseur heeft in zijn advies van 8 november 2013, dat onder gesloten omslag bij de bestreden beslissing werd gevoegd en dat integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing, het volgende gesteld:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 08.06.2011.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 30.05.2011 van de hand van dr. W. G. waaruit blijkt dat betrokkene lijdt aan een depressie en hiervoor behandeld wordt met psychofarmaca. De behandelingsduur wordt geschat van 6 maanden tot 2 jaar.*
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 25.08.2011 van de hand van dr. W. V. waaruit blijkt dat alle klachten van betrokkene, zowel somatische als psychische, te wijten zijn aan een onderliggend stressprobleem. Zelfmoordgedachten zijn aan de orde.*
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 02.12.2011 van de hand van dr. .M. M. waaruit blijkt dat betrokkene lijdt aan hypertensie met slechte therapietrouw aan medicatie, er werd advies i.v.m. zoutarm dieet gegeven.*
- Verwijzend naar de medisch attesten d.d. 09.02.2012, 26.06.2012 en 18.02.2013 van de hand van dr. C. C. en waarin een veelheid aan aandoeningen en symptomen wordt aangehaald, met name: arteriële hypertensie, chronische rugpijn, obesitas, proteïnurie, linkerventriklhypertrofie, multnodulaire goiter, hypovitaminose D, secundaire hyperparathyroïdie, hypercholesterolemie en PTSS.*
- Verwijzend naar de medische attesten d.d. 20.04.2012 en 18.09.2012 van de hand van dr. W. V., verslagen die een exacte kopie zijn van zijn verslag d.d. 25.08.2011.*
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 05.07.2013 van de hand van dr. C. C. en waaruit blijkt dat betrokkene lijdt aan arteriële hypertensie.*

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008,

Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt dat de beschreven aandoening actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Aangaande de depressie dient gesteld dat ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf een dergelijke aandoening zijn beloop kent over enkele maanden en spontaan evolueert in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Daarenboven wordt deze aandoening inmiddels reeds gedurende meer dan twee jaar behandeld door middel van psychotherapie en psychofarmaca hetgeen actueel zou moeten geleid hebben tot genezing of alleszins tot een status van voldoende zelfredzaamheid om normaal te functioneren.

Het risico op suicide is van louter speculatieve aard. Aangaande de hypertensie wordt in de attestaties aangevoerd dat deze zijn oorsprong kent in onderliggende stressfactoren deels ten gevolge de onzekere verblijfssituatie welke maar kan veranderen indien hierover in deze of gene zin een beslissing wordt genomen. Daarnaast dient de eerste stap in de behandeling van hypertensie een zoutbeperking te zijn, er zijn geen aanwijzingen dat dit in casu niet zou volstaan. Van de overige opgesomde aandoeningen is de graad van ernst niet van die aard om ze in dit advies te weerhouden en ze hoeven evenmin een behandeling. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3. (...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)"

Zoals blijkt uit het administratief dossier, meer bepaald uit het attest van Dr. W.G. van 30 mei 2011, uit meerdere attesten van Dr. W.V. en uit de attesten van specialist C.C. van 9 februari 2012 en van 18 februari 2013, heeft verzoekster onder andere ernstige psychische problemen die worden omschreven als een post traumatisch stresssyndroom met paniekstoornis en secundaire hypertensie, naar aanleiding van traumatische gebeurtenissen die zij zegt in Kosovo te hebben meegemaakt, waarvoor

ook wekelijkse gesprekken met de ziekenhuispsychologe werden opgestart (attest van psychologe L.P. van 9 februari 2012). In zijn attest van 30 mei 2011 stelt Dr. W.G. : *“depressief beeld sinds overlijden echtgenoot. Man werd afgeslacht onder toezicht patiënte, huis werd afgebrand. Patiënte ziet deze beelden steeds terug en weerhoudt hieraan een ernstig angstsyndroom”*. Hij stelt eveneens als antwoord op de vraag naar de gevolgen en mogelijke complicaties indien de behandeling wordt stopgezet: *“vermoedelijk toename depressief beeld met mogelijks suïcide of hospitalisatie.”* In zijn attesten van 25 augustus 2011, 20 april 2012 en 18 september 2012 stelt Dr. W. V. dat verzoeksters klachten te wijten zijn aan een onderliggend stressprobleem, en dat de oorlog haar als een verschrikking blijft achtervolgen. Dr. W.V. wijst er in deze attesten op dat zonder de huidige medicatie verzoekster terug zal ontsporen, en dat zelfmoordgedachten dan aan de orde zijn. Hij stelt uitdrukkelijk dat een levenslange behandeling, ondersteuning en opvang medisch nodig zullen zijn, en dat wegblijven van de plaats van onheil ook zal moeten voorzien worden. Uit deze attesten van de behandelende artsen die verzoekster sedert verschillende jaren opvolgen, blijkt de psychische problematiek als een rode draad terug te komen, waarbij telkens op eenzelfde wijze het risico van stopzetting van het innemen van de medicatie voor het leven van verzoekster wordt benadrukt, alsook de nood om weg te blijven van de plaats van onheil.

De arts-adviseur baseert zich op dezelfde boven aangehaalde attesten en zonder eigen medisch onderzoek om tot de conclusie te komen dat *“uit het medisch dossier blijkt dat de beschreven aandoening actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Aangaande de depressie dient gesteld dat ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf een dergelijke aandoening zijn beloop kent over enkele maanden en spontaan evolueert in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Daarenboven wordt deze aandoening inmiddels reeds gedurende meer dan twee jaar behandeld door middel van psychotherapie en psychofarmaca hetgeen actueel zou moeten geleid hebben tot genezing of alleszins tot een status van voldoende zelfredzaamheid om normaal te functioneren. Het risico op suïcide is van louter speculatieve aard.”*

De Raad vraagt zich tevergeefs af hoe de arts-geneesheer louter op basis van het lezen van de *supra* aangehaalde attesten tot een dergelijke conclusie is gekomen. Waar de arts-adviseur aangaande het post traumatisch stresssyndroom stelt dat *“de depressie [...] ook zonder behandeling zijn beloop kent over enkele maanden en spontaan evolueert in gunstige zin en dat de behandeling door middel van psychofarmaca niet essentieel is”*, gaat dit regelrecht in tegen wat de behandelende artsen, Dr. W.V. en Dr. W.G, onafhankelijk van elkaar en wat betreft de laatste arts herhaaldelijk hebben geattesteerd, namelijk dat de medicatie leefbaarheid geeft en zonder de huidige medicatie verzoekster terug zal ontsporen, waarbij zelfmoordgedachten en mogelijks suïcide aan de orde zullen zijn. Waar de arts-adviseur stelt dat de depressie *“ongeacht het land van verblijf”* spontaan gunstig zal evolueren, staat dit zoals verzoekster aanstipt haaks op de herhaalde verklaringen van artsen W.V. en W.G. in diezelfde attesten dat respectievelijk *“wegblijven van de plaats van onheil ook zal moeten voorzien worden”* of volgens Dr. W.G. in diens attest van 30 mei 2011 *“mijns inziens moet patiënte weggehouden worden van locaties waar feiten zich afspeelden.”* Door de conclusie van de arts-adviseur lijkt het erop dat deze slechts een partiële lezing van de voorgelegde attesten heeft gedaan. Bijgevolg is de Raad, in tegenstelling tot wat verweerder in de nota aanvoert, niet overtuigd van het feit dat geen essentiële elementen uit het dossier werden veronachtzaamd.

Het staat de ambtenaar-geneesheer die verweerder adviseerde, als controlearts, uiteraard vrij om niet akkoord te gaan met het standpunt dat werd ingenomen door de geneesheren die door verzoekster werden gecontacteerd, en die verzoekster gedurende jaren hebben opgevolgd en omtrent hun conclusies regelmatig attesteerden. Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorziet wel in de mogelijkheid voor de ambtenaar-geneesheer om, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling te onderzoeken of een bijkomend advies in te winnen van deskundigen. Het betreft hier evenwel slechts een mogelijkheid: in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, legt noch artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, noch artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 een dergelijke verplichting op. Zoals verweerder aangeeft in zijn nota met opmerkingen is het de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder een eigen medisch onderzoek te voeren of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij van mening is dat hij ook zonder dergelijk eigen onderzoek of zonder dergelijk advies een onderbouwd advies kan geven. Hij kan er zich in dat geval evenwel niet mee vergenoegen om, zoals *in casu*, slechts een partiële lezing van de getuigschriften van de behandelende artsen door te voeren, die geen steun vindt in de uitdrukkelijke bewoordingen ervan.

De Raad benadrukt dat hij zich in het kader van zijn wettigheidstoets niet in de plaats mag stellen van de administratie, noch de beoordeling van de arts-adviseur mag overdoen. Hij kan de beoordeling enkel onwettig bevinden wanneer zij zou getuigen van een onredelijk handelen of wanneer bij de medische beoordeling essentiële elementen uit het dossier zouden zijn miskend. Dit is *in casu* om de boven aangehaalde redenen wel het geval.

De Raad wijst hier eveneens op de rechtspraak van de Raad van State “*die stelt dat “de beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer, [waarnaar verweerder in de nota verwijst], niet betekent dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.”* Ook al is de ambtenaar-geneesheer als enige bevoegd voor de beoordeling van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, toch “[doet] deze beoordelingsvrijheid bij het geven van zijn advies geen afbreuk aan het feit dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd moeten zijn, hetgeen onder meer inhoudt dat de rechtsonderhorige moet kunnen nagaan op welke gronden de hem aanbelangende beslissing is gesteund en waarom de door hem aangevoerde concrete en pertinente argumenten, zoals medische verslagen van geneesheren-specialisten waarin wordt gewezen op een ernstig risico op zelfmoord bij een terugkeer naar omstandigheden die aan de basis van een trauma liggen, niet worden aanvaard (RvS 18 september 2013, nr. 224.723).”

In casu is het, zoals verzoekster aanstipt, inderdaad zeer vreemd waarom de concrete en pertinente argumenten van de behandelende artsen die herhaaldelijk hebben gewezen op een risico op zelfmoord bij stopzetting van de medische behandeling, herhaaldelijk hebben gewezen op de noodzaak van opvolging en gesteld hebben dat een terugkeer medisch gezien was uitgesloten, niet worden aanvaard.

Om de bovenstaande redenen is het advies van de ambtenaar-geneesheer niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Nu is vastgesteld dat dit advies dat bindend is voor de gemachtigde, met een motiveringsgebrek is behept, moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing die steunt op een deductie van het advies van de ambtenaar-geneesheer eveneens met een motiveringsgebrek is behept.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt vastgesteld.

Het besproken middelenonderdeel is gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, zodat de overige onderdelen van het middel niet verder dienen te worden onderzocht.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep met rolnummer 148 378 ten laste te leggen van verzoekster.

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep met rolnummer 147 964 ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De afstand van het beroep met rolnummer X wordt vastgesteld.

Artikel 2

De kosten van het beroep met rolnummer X, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoekster.

Artikel 3

De beslissing van de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 14 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 4

De vordering tot schorsing aangaande de in artikel 3 vermelde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 5

De kosten van het beroep met rolnummer X, begroot op 175 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES